

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9CoCsp/34/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8318201678
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jusková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8318201678.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Juskovej a členov senátu JUDr. Jany Burešovej a JUDr. Eduarda Valenčina v spore žalobcu: COFIDIS SA, so sídlom Parc de la Haute Borne, avenue Halley 61, Villeneuve-d' Ascq CEDEX 598 66, Francúzska republika, na území SR konajúci prostredníctvom jeho organizačnej zložky: COFIDIS SA, pobočka zahraničnej banky, so sídlom Einsteinova 11/3677, Bratislava, IČO: 50 595 628, právne zastúpený URBÁNI & Partners s.r.o., so sídlom Skuteckého 17, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 646 181, proti žalovanému: B. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX S. XX, okres N., toho času K. I. XXX, XXX XX M., ČR, o zaplatenie 4.355,56 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné č.k. 5Csp/55/2018-197 zo dňa 03.05.2021, takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žalovanému nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol takto:
„I. Súd žalobu v prevyšujúcej časti o zaplatenie 2.640,88 eura s príslušenstvom zamietla.
II. Súd žalovanému vo vzťahu k žalobcovi náhradu trov konania nepriznáva.“

V odôvodnení svojho rozhodnutia okrem iného uviedol, že žalobca žalobu žiadal uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 4.355,56 eura, úrok vo výške 21,37 % ročne zo sumy 4.867,62 eura od 21.5.2017 do 17.11.2017, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 4.867,62 eura od 18.11.2017 do 6.12.2017, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 4.355,56 eura od 7.12.2017 do zaplatenia a na náhradu trov konania. Mal za preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere podľa Obchodného zákonníka a zákona o spotrebiteľských úveroch. Ďalej uviedol, že právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému na základe zmluvy spotrebiteľský úver vo výške 5.838,- eur, ktorý sa žalovaný zaviazal vrátiť žalobcovi pravidelnými 60 mesačnými splátkami vo výške 174,02 eura, kde súčasťou mesačnej splátky bola nielen istina úveru, ale aj úroky a poplatky za poistenie, spracovateľský poplatok a poplatok za trvalý príkaz, a to s dátumom splatnosti prvej splátky 20.10.2018 a dátumom splatnosti poslednej splátky 20.09.2020. Žalovaný porušil svoju povinnosť splácať úver riadne a včas, preto žalobca ku dňu 17.11.2017 vyhlásil predčasnú splatnosť úveru. Mal tiež za preukázané, že žalovaný jednotlivými splátkami už uhradil žalobcovi sumu 4.681,94 eura pred začatím súdneho konania, počas súdneho konania sumu 1.662,81 eura, a teda žalovaný spolu uhradil 6.344,75 eura. Zároveň uviedol, že spôsob výpočtu RPMN je vo všeobecných podmienkach uvedený vo veľmi všeobecnej rovine a to priamou citáciou prílohy č. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalobca sám presný spôsob výpočtu výšky RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere neurobil, uviedol len vzorec s uvedením významu jednotlivých symbolov v ňom bez dosadenia

konkrétnych premenných do tohto vzorca. Mal za to, že zo všeobecných podmienok vyplýva, že do výpočtu je potrebné zahrnúť výšku čerpania, výšku splátky, začiatkový dátum prvého čerpania, a použiť sa majú aj celkové náklady dlžníka spojené s úverovou zmluvou s výnimkou poplatkov, ktoré musí dlžník zaplatiť za nedodržanie akýchkoľvek záväzkov ustanovených v úverovej zmluve a iných poplatkov okrem kúpnej ceny. Z individuálnych podmienok tak potom vyplýva, že do výpočtu RPMN by mali byť poňaté údaje o výške úveru 5.838,- eur, o výške splátky 174,02 eura, avšak ani z individuálnych, ale ani zo všeobecných podmienkach nevyplývajú údaje o dátume prvého čerpania a ani údaj celkových nákladov dlžníka spojených s úverovou zmluvou. V zmluve je uvedená len celková čiastka na úhradu, ktorá je súčtom celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov dlžníka.

Poukázal na to, že žalobca vo svojom poslednom podaní uviedol, že pri výpočte výšky RPMN vychádzal z výšky istiny 5.838,- eur, z mesačnej splátky vo výške 168,29 eura a z počtu splátok 60. Poznamenal, že zo žiadnej zmluvnej podmienky nevyplývalo, že by sa na výpočet RPMN mala použiť iná výška splátky, ako je uvedená v individuálnych podmienkach v bode II., teda v zmluve o úvere nie je nikde uvedené, že pre výpočet RPMN sa použije splátka vo výške 168,29 eura, tak ako to tvrdí žalobca. Žalobca až v poslednom písomnom podaní uvádza, ako vypočítal RPMN a aké údaje na výpočet RPMN použil. Žalobca uviedol, že do výšky splátky neboli zahrnuté poplatky za poistenie a poplatok za trvalý príkaz, keďže išlo o doplnkové služby. Bol však toho názoru, že poistenie poskytnuté žalobcom nebolo dobrovoľnou doplnkovou službou, keďže z bodu IV. individuálnych podmienok nevyplýva, že by žalovaný si vybral z ponúkaných možností Poistenia „A“ alebo „Poistenia B“, resp. z textovej formulácie zmluvy o úvere nevyplýva ani možnosť odmietnutia poistenia. Aj napriek tomu, že zo zmluvy o úvere nevyplýva voľba žalovaného o poistení úveru, žalobca účtuje a v bode II. individuálnych podmienok uvádza výšku mesačného poistenia spôsobilosti splácať úver pre prípad smrti a úplnej trvalej invalidity vo výške 2,73 eura.

Zároveň sa nestotožnil s názorom žalobcu, podľa ktorého došlo k dohode medzi dlžníkom a veriteľom o poskytovaní služby, za ktorú si žalobca účtoval poplatok za trvalý príkaz. V tomto smere súd poukázal na bod 19 Všeobecných podmienok, kde je uvedené, že dlžník je povinný uhradiť veriteľovi poplatky za nasledovné veriteľove služby, medzi nimi aj poplatok za trvalý príkaz vo výške 3,- eur. Z tohto ustanovenia však nevyplýva, ani dohoda na poskytnutí týchto služieb, ale ani voľba žalovaného, ktoré služby od veriteľa žiada a ktoré nie, resp. či len tieto služby uvedené v tomto bode boli žalovaným vybrané alebo ide o komplexný súbor služieb ponúkaných veriteľom všetkým svojim dlžníkom.

Pokiaľ sa týka výpočtu RPMN, konštatoval pochybnosť o správnosti tohto výpočtu, a to vzhľadom na neuvedené všetky predpoklady pre jej výpočet uviedol, že pri prepočte výšky RPMN použil kalkulačku dostupnú v súdnom registri, pričom dospel k záveru, že výška RPMN pri výške pôžičky 5.838,- eur, počte splátok 60, dátume pôžičky 23.09.2015, dátume prvej splátky 20.10.2015, dni splátky 20 a výške splátky 168,29 eur je 27,15 % a zaplatená suma vo výške 10.097,40 eura. Žalobca uviedol že po dosadení hodnôt výška pôžičky 5.838,- eur, počet splátok 60, a výška splátky 168,29 eur presná hodnota RPMN je 26,95 %, t.j. zaokrúhlene 26,90 %, teda tak ako je uvedené v zmluve.

Bol toho názoru, že aj z tohto tvrdenia žalobcu zrejme, že žalobca nepostupoval správne pri výpočte, keďže pravidlá o zaokrúhľovaní sú uvedené vo všeobecných podmienkach jasne tak, že výsledok výpočtu sa vyjadri s presnosťou aspoň na jedno desatinné miesto, pričom ak sa hodnota číslice na nasledujúcom desatinnom mieste rovná alebo je väčšia ako 5, číslice na danom desatinnom mieste sa zvýši o jeden. To znamená, ak žalobca tvrdí, že presná hodnota RPMN je 26,95 %, potom postupujúc podľa všeobecných podmienok upravujúcich zaokrúhľovanie výpočtu, správna RPMN by mala byť 27 %. Upriamil pozornosť, že výška RPMN 27 % je uvedená aj v prehľade úhrad žalovaného. Uzavrel, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere nie sú uvedené všetky predpoklady pre výpočet RPMN - celkové náklady dlžníka, dátum prvého čerpania, výška splátky použitá pre výpočet je nejasná vzhľadom na zahrnutie či nezahrnutie poplatkov do výpočtu RPMN a tiež bol toho názoru, že výška RPMN nie je v zmluve o úvere uvedená v správnej výške, a to s poukazom aj na tvrdenia žalobcu o jej výpočte.

Taktiež preskúmal zmluvu o spotrebiteľskom úvere aj v časti týkajúcej sa ročnej úrokovej sadzby, kde je jednak dohodnuté, že ročná úroková sadzba spotrebiteľského úveru je fixná vo výške 21,37 %, následne však je uvedené, že k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru dochádza, ak 6-mesačný EURIBOR je nižší, kedy sa dvíha úroková sadzba o 1 %. Takto uvedená ročná úroková sadzba je neurčitá a rozporná, keďže je definovaná jednak ako fixná, čo by vyjadrovalo jej nemennosť a súčasne hneď na to je uvádzaná možnosť jej zmeny a aj to nie jednoznačne, či má ísť o automatickú zmenu ale len možnosť zmeny na základe prejavu vôle veriteľa. Pritom pri rozpornej definícii charakteru úrokovej sadzby nie je v bode II. individuálnych podmienok ani len odkaz, že daná zmena môže nastať spôsobom vyplývajúcim z bodu 7 všeobecných podmienok. Bol toho názoru, že dojednanie úrokovej sadzby je neurčité a nezrozumiteľné, keďže v danej časti si zmluvné dojednania fakticky odporujú (úroková sadzba

môže byť buď fixná - nemenná, alebo nebude dojednaná ako fixná s uvedením predpokladov, za ktorých dochádza resp. môže dôjsť k jej zmene).

Dospel k záveru, že keďže Zmluva neobsahovala náležitosti v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. i) a k) zákona o spotrebiteľských úveroch, ako aj z dôvodu, že zmluva obsahuje nesprávnu výšku RPMN, a preto spotrebiteľský úver považoval v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b) a d) citovaného zákona za bezúročný a bez poplatkov.

O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2; § 256 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku.

2. Proti tomuto rozhodnutiu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca z dôvodov stanovených v ustanovení § 365 ods. 1 písm. b), písm. d), písm. f) a písm. h) Civilného sporového poriadku. Uviedol, že pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov postupuje podľa článku 5. Všeobecných podmienok Zmluvy o úvere č. XXXXX zo dňa 23.09.2015, ktorý obsahuje presný vzorec spolu s vysvetlením jednotlivých komponentov dosadzovaných do tohto vzorca, pričom tento vychádza z prílohy č. 2 k zákonu č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Poukázal na to, že do svojho výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov použil konkrétne nasledovné hodnoty: istina úveru vo výške 5.838,00 eur, výška mesačnej splátky 168,29 eura a počet mesačných splátok 60. Pri dosadení týchto hodnôt do vzorca podľa prílohy č. 2 k zákonu č. 129/2010 Z.z. je presná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov vo výške 26.95 %. t.j. zaokrúhlene 26,90 %. teda tak ako je uvedené v úverovej zmluve. Tvrdenie súdu, a to že zo zmluvy nevyplýva údaj o dátume prvého čerpania úveru, považoval za neopodstatnené, nakoľko zákon č. 129/2010 Z.z. žalobcovi neukladá takýto dátum uvádzať v úverovej zmluve, pričom sa nejedná o obligatórnu náležitosť podľa ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 129/200 Z.z. Dátum prvého čerpania sa totiž určuje podľa bodu II. prílohy č. 2 k zákonu č. 129/2010 Z.z. a nemusí byť totožný s dňom uzavretia úverovej zmluvy. Nestotožnil sa ani s tvrdením súdu, že v zmluve o úvere nie je nikde uvedené, že pre výpočet RPMN sa použije splátka vo výške 168,29 eura. Nakoľko však do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov nezahrnul poplatok za mesačné poistenie spôsobilosti splácať úver a poplatok za trvalý príkaz, bolo potrebné od výšky mesačnej splátky uvedenej v článku II. Individuálnych podmienok úverovej zmluvy tieto položky odpočítať, pretože mesačná splátka vo výške 174,02 eura uvedená v článku II. Individuálnych podmienok v zmysle tam uvedeného pozostáva z istiny, úroku, spracovateľského poplatku, mesačného poistenia vo výške 2,73 eura a tiež poplatku za trvalý príkaz vo výške 3,00 eura. Ďalej uviedol, že mesačné poistenie spôsobilosti splácať úver pre prípad smrti a úplnej trvalej invalidity vo výške 2,73 eura a poplatok za trvalý príkaz vo výške 3,00 eur boli odpočítané od výšky mesačnej splátky z dôvodu, že predstavujú tzv. doplnkové služby, ktoré boli žalobcom poskytnuté na základe dohody medzi žalobcom a žalovaným, kedy žalovaný nebol žiadnym spôsobom nútený k prístupiu k poisteniu či k zriadeniu trvalého príkazu. Bolo len a výlučne na rozhodnutí žalovaného, či k takýmto službám pristúpi alebo nie. V súvislosti s posúdením nevyhnutnosti použitia údajov o poistení, argument súdu o tom, že z bodu IV. Individuálnych podmienok nevyplýva, že by žalovaný si vybral z ponúkaných možností poistenia a tiež nevyplýva ani možnosť odmietnutia poistenia, nemôže obstať. Poukázal na článok 15. Všeobecných podmienok úverovej zmluvy. Z konštrukcie článku 15. Všeobecných podmienok úverovej zmluvy tak vyplýva, že dlžník nemusí, ale môže uzavrieť samostatnú a nezávislú poistnú zmluvu, pričom môže sa rozhodnúť pre poistenie spôsobilosti splácať úver pre prípad smrti a úplnej trvalej invalidity, alebo pre poistenie spôsobilosti splácať úver pre prípad nezamestnanosti a pracovnej neschopnosti, alebo aj pre oboje. Nie je vylúčené, aby žalovaný nepristúpil, ani k jednému z týchto poistení. Žalovaný sa však na základe vlastného uváženia rozhodol pristúpiť k poisteniu spôsobilosti pre prípad smrti a úplnej trvalej invalidity. V článku IV. Individuálnych podmienok síce nie je duplicitne uvádzaná výška mesačného poistenia, napriek tomu bolo toto poistenie a jeho výška v zmysle článku II. dohodnuté zmluvnými stranami. K uzatvoreniu poistného došlo na základe vyhlásenia dlžníka o prístupiu k poisteniu schopnosti splácať úver podľa Rámcovej poistnej zmluvy pre poistenie schopnosti splácať úver č. S uzatvorenej medzi žalobcom a poisťovňou CARDIF Slovakia, a.s., čo rovnako vyplýva z článku 15. Všeobecných podmienok úverovej zmluvy. Ďalej uviedol, že rovnako žalovaný nikdy nenamietal dojednanie zmluvných strán o zriadení trvalého príkazu, za ktorý si žalobca účtuje poplatok vo výške 3,00 eura mesačne. Tento poplatok je spojený s obstarávaním a vedením účtu žalovaného a spracovávaním jednotlivých platieb žalovaného. Takýto druh poplatku je pritom bežný aj u iných bankových subjektov, ktorý je uplatňovaný práve v súvislosti s poskytnutím a čerpaním úveru, čo znamená, že žalovaný pravidelne prijíma protislužbu v podobe obstarávania účtu a poukazovaných platieb. V predmetnom prípade však náklady na účet boli nielenže uvedené jednak v rámci článku II. Individuálnych podmienok úverovej zmluvy a rovnako v článku 19. Všeobecných podmienok úverovej

zmluvy, ale zároveň bolo otvorenie účtu aj dobrovoľné a bolo na rozhodnutí žalovaného či k tomuto pristúpi alebo nie. Taktiež poukázal na to, že výška ročnej úrokovej sadzby bola dojednaná a upravená taktiež v článku II. Individuálnych podmienok úverovej zmluvy', a to vo výške 21,37 %. Dojednanie a špecifikovanie ročnej úrokovej sadzby považuje žalobca za dostatočne zrozumiteľné a zrejmé, a to aj pre priemerného spotrebiteľa. Mal za to, že ročná úroková sadzba je v úverovej zmluve uvedená v súlade s ustanovením § 9 ods. 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z.z. účinného v čase uzatvorenia úverovej zmluvy.

3. Krajský súd v Prešove (ďalej aj len „odvolací súd“), príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP), vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 362 ods. 1) oprávnenou osobou (§ 359 CSP) preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z dôvodov uvedených v odvolaní, ako aj konanie mu predchádzajúce, v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP. Odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), vychádzajúc z toho, že nariadenie pojednávania vo veci nevyžadovala potreba zopakovania ani doplnenia dokazovania.

Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený rozsudok preskúmať z iných dôvodov než z tých, ktoré boli explicitne do uplynutia odvolacej lehoty uvedené (§ 380 ods. 1, 2 CSP). Oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku zverejnil na úradnej tabuli ako aj na webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 13.01.2022 (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru o tom, že odvolanie žalobcu dôvodným nebolo.

4. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05)

5. V danom prípade, ako to vyplýva z obsahu spisu, žalovaný dňa 23.09.2015 uzatvoril s právnym predchodcom žalobcu (Banco Banif Mais S.A., pobočka zahraničnej banky) štandardnú formulárovú zmluvu o spotrebiteľskom úvere v súlade s ustanoveniami v tom čase účinného zákona č. 129/2010 Z.z. Tento právny predpis v ust. § 9 ods. 2 upravoval náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Prílohou č. 2 k zákonu č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy bolo výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov spotrebiteľského úveru.

6. Ak zákon vyžadoval v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať ročnú percentuálnu mieru nákladov vypočítanú podľa vzorca uvedeného v prílohe k zákonu, je nepochybné, že spotrebiteľ mal byť oboznámený nielen s ročnou percentuálnou mierou nákladov, ale aj s tými údajmi, na základe ktorých je možné výšku RPMN kvantifikovať. Ako inak by spotrebiteľ mohol preveriť správnosť výpočtu RPMN ako jednej z podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere umožňujúcej posúdiť výhodnosť úveru, čo nepochybne má zásadný vplyv na jeho rozhodnutie vstúpiť do úverového vzťahu s veriteľom. Je nemysliteľné od spotrebiteľa očakávať, aby len na základe údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov uvedenej v zmluve mohol posúdiť správnosť tejto náležitosti zmluvy.

7. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozsudok Súdneho dvora EÚ z 20.09.2018, vydaný vo veci C-448/17, v ktorom Súdny dvor EÚ uviedol, že článok 4 ods. 2 Smernice 93/13 sa má vykladať v tom zmysle, že v prípade, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere jednak neuvádza ročnú percentuálnu mieru nákladov a obsahuje iba matematický vzorec výpočtu tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, ktorý nie je doplnený údajmi nevyhnutnými na uskutočnenie tohto výpočtu a jednak neuvádza úrokovú sadzbu, táto okolnosť je rozhodujúcim prvkom v rámci analýzy dotknutého vnútroštátneho súdu v súvislosti s otázkou, či je podmienka uvedenej zmluvy týkajúca sa nákladov úveru vypracovaná jasne a zrozumiteľne v zmysle uvedeného ustanovenia.

8. Súdny dvor EÚ v tejto súvislosti dodal, že rovnako ako neuvedenie RPMN v zmluve o úvere sa musí posudzovať situácia, keď zmluva obsahuje iba matematický vzorec výpočtu tejto RPMN, ktorý nie

je doplnený údajmi nevyhnutnými na uskutočnenie tohto výpočtu. Spotrebiteľ v takejto situácii totiž nemožno považovať za takého, ktorý pri uzavretí zmluvy pozná všetky podmienky budúceho plnenia uzavretej zmluvy a v dôsledku toho za takého, ktorý pozná všetky okolnosti, ktoré môžu mať vplyv na rozsah jeho záväzku. 28. Súdny dvor EÚ pritom už v súvislosti so Smernicou 87/102 rozhodol, že vzhľadom na cieľ ochrany spotrebiteľa sledovaný touto Smernicou pred nespravodlivými úverovými podmienkami a na to, aby sa mu umožnilo poznať všetky podmienky budúceho plnenia uzatvorenej zmluvy, článok 4 uvedenej Smernice vyžaduje, aby dlžník pri uzavretí zmluvy poznal všetky okolnosti, ktoré môžu mať vplyv na rozsah jeho záväzku.

9. V súlade s článkom 4 ods. 1 a 2 Smernice 87/102 musí byť zmluva o úvere uzavretá písomne, pričom písomné vyhotovenie musí obsahovať uvedenie RPMN, ako aj uvedenie podmienok, za ktorých môže byť táto miera zmenená. Článok 1a tejto Smernice stanovuje metódu výpočtu RPMN a vo svojom ods. 4 písm. a) spresňuje, že sa musí vypočítavať v dobe uzatvárania zmluvy. Táto informácia pre spotrebiteľa o celkových nákladoch úveru vo forme miery vypočítanej podľa jednotného matematického vzorca, má preto podstatný význam.

10. V dôsledku toho neuviedenie, resp. nesprávne uvedenie RPMN v zmluve o úvere môže predstavovať rozhodujúci prvok v rámci analýzy dotknutého vnútroštátneho súdu v súvislosti s otázkou, či je podmienka tejto zmluvy týkajúca sa nákladov úveru vypracovaná jasne a zrozumiteľne v zmysle článku 4 Smernice 93/13. Ak to tak nie je, tento vnútroštátny súd je oprávnený posúdiť nekalú povahu takejto podmienky v zmysle článku 3 tejto Smernice. Spotrebiteľ v takejto situácii totiž nemožno považovať za takého, ktorý pri uzavretí zmluvy pozná všetky podmienky budúceho plnenia uzavretej zmluvy a v dôsledku toho za takého, ktorý pozná všetky okolnosti, ktoré môžu mať vplyv na rozsah jeho záväzku.

11. V prejednávanej veci v zmluve o úvere zo dňa 23.09.2015 sa nachádza údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov vo výške 26,90 %. Zo spisu pritom vyplýva, že samotný žalobca podaním z 20.01.2021 pripustil, že pri dosadení hodnôt do vzorca pre výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov podľa prílohy č. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. je presná hodnota 26,95 %, ktorá sa má zaokrúhliť podľa úpravy vyplývajúcej zo všeobecných podmienok k zmluve. Zo všeobecných podmienok, bodu 5.1. písm. d) je zrejmé, že výsledok výpočtu sa má vyjadriť s presnosťou aspoň na jedno desiatinné miesto a ak je hodnota číslice na nasledujúcom desiatinnom mieste rovná alebo väčšia ako 5, číslica na danom mieste sa zvýši o jeden. Podľa tejto dohody pre účely zaokrúhľovania mala byť RPMN v zmluve vyjadrená číslom 27 % ako správne uviedol prvoinštančný súd.

Ročná percentuálna miery nákladov predstavuje pritom údaj, zmyslom správneho uvedenia ktorého je umožniť porovnanie ceny spotrebiteľských úverov ponúkaných na peňažnom trhu. Ako taká predstavuje časovú hodnotu budúcich peňažných tokov, hodnotu všetkých nákladov spotrebiteľa vypočítaných na ročnej báze. Vychádzajúc z uvedeného nemôže byť v zmluve uvedená zavádzajúca, v zmysle nižšej ako reálnej informácie. V danom prípade mala byť RPMN podľa dohodnutého systému zaokrúhľovania aj podľa žalobcu vyššia ako bola skutočne uvedená čím bol naplnený dôvod pre bezúročnosť úveru podľa § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z.

12. Odvolací súd má za správny záver súdu prvej inštancie o neurčitosti ročnej úrokovej sadzby úveru. Nepochybne si odporuje údaj o tom, že úroková sadzba 21,37 % je fixná ak následne je v zmluve uvedená možnosť jej zmeny čo si logicky, na čo správne poukázal súd prvej inštancie odporuje (bod 35 rozsudku prvoinštančného súdu).

V oblasti ochrany spotrebiteľa je potrebné mať prioritne na zreteli zásadu poctivosti a to vo forme tzv. princípu dôvery. Ústavný súd Českej republiky v nálezoch II. ÚS 3/06 zo 06.11.2007 a I. ÚS 35/12 z 11.11.2003 uviedol, že uplatňovanie princípu dôvery v úkony ďalších osôb v sociálnom styku je základným predpokladom pre fungovanie komplexnej spoločnosti. Dôveru je potrebné pokladať za elementárnu kategóriu sociálneho života; v praxi sa zásada poctivosti prejavuje okrem iného v tom, že text spotrebiteľskej zmluvy, osobitne vtedy, keď sa jedná o formulárovú zmluvu, má byť pre priemerného spotrebiteľa dostatočne čitateľný, prehľadný a logicky usporiadaný.

Logicky si odporujúca informácia o tom, aká úroková sadzba bola vlastne dohodnutá - či nemenná alebo podliehajúca zmene nielen že nezodpovedá zásade očakávanej poctivosti dodávateľa voči spotrebiteľovi, ale zakladá súčasne ďalší dôvod bezúročnosti úveru podľa § 11 ods. 1 písm. b) pre absenciu riadnej náležitosti zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z.z.

13. Pre záver o bezúročnosti úveru postačuje nesprávnosť alebo absencia aj len jednej zo zákonných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v danom prípade súd prvej inštancie správne identifikoval nesprávnosť v prípade údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov v neprospech žalovaného ako aj nesprávnosť v údajoch o úrokovej sadzbe, za tejto situácie nebolo už potrebné zaoberať sa ďalšími námietkami žalobcu a reagovať na odvolaciu argumentáciu. Judikatúra súdov, vrátane Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29.05.1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997 - III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19.02.1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998 - I, uznesenie Ústavného súdu SR z 23.06.2004 sp. zn. III. ÚS 209/04). Žalobcom uvádzané ostatné odvolacie námietky totiž nemohli spôsobiť zmenu právneho posúdenia veci.

14. Keďže žalovaný z titulu zmluvy o úvere uhradil žalobcovi sumu 6.344,75 eura, teda sumu prevyšujúcu istinu úveru vo výške 5.838 eur, na ktorú v dôsledku bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru žalobcovi vznikol nárok, súd prvej inštancie postupoval správne, ak žalobu žalobcu zamietol.

15. Relevantnej procesnej úprave založenej na pomere miery úspechu tej- ktorej sporovej strany súčasne zodpovedá i závislý výrok o trovách prvoinštančného konania.

16. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

17. V odvolacom konaní bol žalovaný úspešný, neúspešný bol žalobca. Žalovanému tak v zásade vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný bol v odvolacom konaní pasívny, k odvolaniu sa nevyjadril, náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil, podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z článku 17 základných princípov CSP zakotvujúceho procesnú ekonomiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nelogické, ale aj v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho konania. Preto žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

18. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.